

PRAIRIE EXPRESS

VOL. 22.

LETO 2014

No.3/77

JOURNAL OF THE WESTERNERS INTERNATIONAL - CZ O.S.

Ahoj Westerners...

tak jsem se minule, ve své naivitě, přehnaně radoval z toho, že máme nové webové stránky. Skutečnost mě rychle vyléčila a tak se všem omlouvám. Domníval jsem se, že jako tradičně ve WI-CZ, slib nebo podání ruky platí stejně jako praná dohoda.

V tomto čísle najdete

Ahoj Westerners	1 - 2
Oslavy 30 výročí Pony Expressu	3 - 4
Začátek	5 - 6
Různé postřehy, názory, historie apod. z protředí Pony Expressu	7 - 15
Beaver - Rendezvous 2014	16 - 17
Staré Americké recepty	18
Kalendář akcí WI-CZ a jeho Corralů	19 - 20
Nový Adresář Rady WI-CZ	21
Inzerce	22

Poslední dobou se ovšem tato tradice zhrsta vytrácí a to mě hodně mrzí. Snažil jsem se získat vyjádření od hlavního webmastera, nabídl jsem mu, aby sám do PREXu napsal kde je problém. Výsledkem je hra „na mrtvého brouka“. A tak máme už pár měsíců na webových stránkách výstřední nápis „stránky procházejí údržbou“, a od webmastera ani čárka. Ještě, že alespoň corralové stránky fungují. Tento způsob spolupráce zdá se mi poněkud podivný, řečeno s klasikem.

Pomalu bude končit letní část sezóny a co mám informace, tak se corraly opravdu číní a akcí je opravdu hodně. Na prvním místě bych se zmínil o výroční 30. jízdě Československého Pony Expressu, která končila v Suchbale nad Odrou. O tom jak probíhaly oslavy si přečtete uvnitř PREXu. Rodeová sezóna má před sebou ještě dvě rodea v Bohdalicích a v Hoslovicích. Boj o Mistra ČR v rodeu se smrskal pouze na dva jezdce, a tak bude závěr ještě dramatický. Také o vítězi Poháru WI-CZ v rychlostních disciplínách se bude ještě urputně bojovat.

Dobojováno je naopak v soutěžích v rámci letošního Rendezvous WI-CZ v Beaver City. I o tom jsou podrobnosti uvnitř našeho bulletinu.

Jedno důležité upozornění!!!
Shromáždění vyslanců WI-CZ bude v únoru opět ve Strančicích a na programu budou volby prezidenta a revizní komise. Pošlete sheriffům svých corralů návrhy na kandidáty, ať to máme připravené. Oblíbený Cowpackin Country bál bude také.

V září se také sejde komise, která má za úkol úpravu Stanov WI-CZ podle nového občanského zákoníku. Finální verze by měla být hotova tak, aby podle ní mohly upravit své stanovy corraly, a to do konce roku 2014.

Užijte si konec léta i začátek podzimního „babího léta“ a mějte se fajn,

Milan Mach
President WI-CZ

Oslavy 30. ročníku Pony Expressu v Suchdole nad Odrou, tentokrát očima pošťáka Pony Expressu:

Je 16. 8. 2014 – 5 hodin ráno a mně jako pošťákovi právě začíná očekávaný 30. ročník Československého Pony Expressu. Jelikož stejně jako jezdci i pošťáci musí být na svém Post Office „včas a dřív“ než ostatní, jsem i já již v 7 hodin na Bumbálce v Beskydech připravena na příjezd jezdců ze Slovenska, abych mohla přebrat poštu, která před dvěma dny vyrazila ze Seni na Slovensku na svou trasu, která skončí v Suchdole nad Odrou.

Zdravím se se slovenským sheriffem a dalšími zástupci slovenského Pony Expressu. Vaříme si kávu, probíráme průběh trasy na Slovensku a v přátelském duchu očekáváme příjezd jezdců. V 7:40 se objevují dvě siluety koní a my s připravenými vlajkami a za zvuku hymny Pony Expressu vítáme jezdce. Slovenská pošťačka odemyká mochillu (sedlová poštovní brašna) a postupně přebíráme poštu, která

půjde dál do Suchdolu nad Odrou. Předáváme mochillu našim jezdcům, kteří odjíždějí na první úsek v ČR. Ještě si chvíli vykládáme a probíráme zážitky a potom všichni odjíždíme zpět do Suchdolu nad Odrou, kde od 12ti hodin začínají oslavy k tomuto významnému 30. ročníku jízdy Pony Expressu. V rekreačním areálu Sokolák, kde se oslavy konají, panuje čilý ruch a je zde výborná atmosféra, všichni jsou usměvaví, v dobré náladě a těší se na zážitky z bohatého programu. Zdravíme se s dalšími jezdci a pošťáky z Čech, Polska i Německa.

Spousty návštěvníků si to opravdu užívají, hlavně doprovodný program, kde vystupují frajeři jako je Radim Jesse Michálek, Jirka Vlče Martínek, manželé Rárovi a mnoho dalších. Asi ve 14 hodin přijíždí pošta po Moravské východní větvi a z mochilly přebírám 62

pohlednic a dopisů. Na Sokolák spolu s vlajkovým doprovodem během programu postupně dorazili s poštou i jezdci dalších větví. Tady koňská přeprava pošty skončila, dál už půjdou dopisnice po ofrankování a orazítkování k adresátům klasickou poštou. Jen pro představu, že zájem o koňskou poštu Pony Express je značný, bylo tentokrát v Suchdole nad Odrou odbaveno jako v koncové poštovní stanici celkem 1042 dopisnic, z toho 570 na doručení českou poštou a zbytek do zahraničí.

Zábavný doprovodný program končí předvedením filmové pyrotechniky Jessem. Moderátor Luki Lukeš svolává všechny jezdce v červených košilích k ceremoniálu k 30. výročí Pony Expressu.

Nastávají dojemné scény při předávání ocenění za absolvování všech 30ti ročníků (Josef Chechtavý Havrlant, Miloš Bidlo Lacina, Honza Morgan Valchář, Staňa Malý Bill Kutěj, Otto Madera, Marta Matulová), ale i za dlouholetou aktivní účast a pomoc v Československém Pony Expressu. Sheriffové z Německa, Polska, Slovenska a Česka a prezidentka EPEA Jelena Becová přebírají od sheriffa PE Václava Michaličky

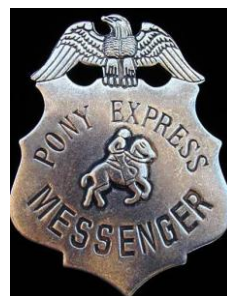
a Lidky Tošovské krásné plakety, přezky, odznaky a noviny vyrobené speciálně k 30. výročí Pony Expressu. Dále předáci jednotlivých větví oceňují své jezdce, ocenění přebírá spolu s poděkováním za spolupráci i starosta městyse Suchdol nad Odrou. Na závěr přichází odměna všem přítomným od taneční skupiny Colorado – nezbytný kankán ...

A je tu večer, k tanci a poslechu hraje kapela Hubertus, která jen málokoho nechá sedět. Slavnostní den zakončuje ohňostroj a ohňová show. Všichni se výborně baví do pozdních ranních hodin.

Co bych dodala na závěr. Velká pochvala a zároveň poděkování patří Western klubu, protože nejen dle mého názoru to byla velmi dobře organizačně zvládnutá akce. Pro mě byla sobota okamžikem, kdy si člověk uvědomí, proč to dělá, že to má smysl a jak je hrdý, že může být součástí Československého Pony Expressu ... Nejen na mě bylo zcela jistě vidět, že je čest být členem, v mém případě postmasterem PE. Svátek Pony Expressu pro všechny příznivce skončil v ranních hodinách s pocitem, že se to opravdu povedlo. Za mě velké DÍKY.

Tereza Servátková, Postmaster

Začátek ...

Pár domků, bývalá hospoda, statek Františkov. Pár kiláků východně od Mladé Vožice. Stojíme s Andulou Rombergovou s dvěma huculskými klisnami na louce za plechovou autobusovou zastávkou. Před chvílí nás vyklopil z Avie řidič HuculClubu Pepík Veselý jako poslední dvojku ze tří: V Kosově hoře jsme vyložili Oldu Haberleho a jeho ženu

Lenku, před námi na 4. úseku čekají Hakeni, tedy Max a Vladka. Pak už jsme my.

Na to, že je srpen, je docela nevlídno, vítr se prohání po loukách a polích. Zataženo. Přivazujeme kobyly ze strany k zastávce a tlacháme. Anna nemá klobouk, já nemám sedlo. Westernových sedel je nedostatek. Žádné jsem nesehnal. Je dohodnuto, že Max po dojezdu mi předá svého MacClelana. Jak ovšem získá Andula klobouk, nemám tušení...

Čekání se vleče. Moje parťáčka zůstává u koní a já se jdu rozhlédnout kolem. Prohlídka skutečně mnoho času nezabere. Nikde ani živáčka. Pepík s Avíí odrazil do Kamene, dá si tam oběd.

Po návratu z minivycházky vyzvu Annu, ať se jde taky projít. Odmítá a sedne si do čekárny na pomlácenou lavičku. Mám sebou vydatnou

svačinu, parádní řízek mezi dvěma chleby. Také plátky kyselé okurky. Nejím, nemám vůbec hlad.

Snažím se odhadnout, kde jsou asi jezdci s poštou. Ale těžko říct: Nečekali jsme na předávku v Kosovce, abychom měli dostatečnou rezervu. Jak se jelo na prvním a druhém úseku, nevíme. První ročník ... zkrátka nevíme. Nezbyvá než čekat.

Jdeme popást. Klisny přežvykují jen tak aby se neřeklo. Prohlížím si svého komoně. Etna. Moc jsem toho s ní zatím nenaježdil. Odpich má, sopku nezapře. K neutahání. Mohutná, osvalená, šedivá, když se rozdávaly hlavy, vybrala si bednu od kytu. Pobízet netřeba!

Jsmo už všichni nějak neklidní. Dost. Mrknu na hodinky.

„Asi by sis už mohla pro jistotu nasedlat,“ říkám Anně. „A nauzdíme.“

Jdeme kobyly uvázat na staré místo. Etně se zastávka přestává líbit. Hází hlavou a ne a ne dojít ke stěně. Ukecám ji a uvážu. Plácám ji po krku a mluvím na ni. Stále je neklidná. Jdu pro uzdečku, která je s bágly na lavičce v zastávce. Andula hodila sedlo na svoji klisnu. Říkám Etně „Ustup!“ Zničehožnic trhne hlavou, zabere zpátky. Zastávka se zakymácí! Další neuvěřitelný záběr, škubnutí celým tělem a RYC!! Stájovka rupla!! Kobyla odrazí od zastávky, skočím

(Autor vzpomínky „Poprvé“ na trati XPC v r. 2010)

po ní a snažím se jí chytit za patku. Minu se a přistanu v kopřivách. Klisna udělá elegantní oblouk, vyhodí a už uhání – směrem po trase, na Pacov.

Vyskočím a řvu „Hou!“. Ale kdepak. Kašle na mě a pokračuje cvałem po nedávno posečeném poli.

Zhroutil se mi svět a zaplavila mně vlna beznadějného zoufalství ... Pony Express! Ta ostuda!! Pošta nedojede! Utekla mu kobyla!!!

Trosky celého světa všude kolem!

Anna přestala dělat solný sloup.

„Co budeš dělat?“

„Co asi,“ vztekla kopnu do krtince, „zkusím jí chytit!“

Sopka zmizela za obzorem. Vyrážím za ní.

„A co když přijede pošta?“

„No co, pojeděš sama!“ houknu přes rameno.

Parťáčka je ztělesněné zoufalství. Já asi vypadám ještě hůř! Ale bystře metelím po krajnici. Kam až může ta mrcha běžet? Uhání vlastně od domova ... Zoufalství se prohlubuje. V hlavě mi rotují obrazy – Jindra, Standa, Hakenovi; pane, ti budou čubrnět, že na ně čeká jen jeden kůň!

Potím se, jako na potvoru vylézá sluníčko. Hodnotím to jako schválnost.

Dorážím na vrchol nízké terénní vlny a přede mnou se otvírá výhled do kraje. Tamhle ... ježkovy voči, tam stojí chlap a na provaze má koně! Popoběhnu! Jo, jo, je to Etna! Ta potvora! Mávám, chlapík mávne zpět. Přidám do kroku a za chvíli jsem u nich. Klisna stojí klidně, pohoda, nic se přece nestalo, ne?

Moje duše létá v oblacích!

„To je vaše?“ ptá se. Zarostlý padesátník, má slušnou patinu.

„Jojo, zdrhla mi támhle u zastávky.“

Další otázka: „Vy nejste vocád, že ne?“

Nemám čas se vybavovat: „Ne, nejsem, ale děsně pospíchám!“ (Pošta jede, pošta jede, duní mi v hlavě!)

„Pásla se na mym vovsu a dal jsem jí kousek chleba vod svačiny. Pak jsem jí hodil na krk špagát a říkám si, že se snad někdo objeví!“ (Pošta jede, pošta jede!!)

„Děsně děkuju, desetkrát, stokrát,

zachránil jste mě!“ a беру mu provaz z ruky. Mám chuť mu dát pusu, ale při pohledu zblízka mne to přejde. Obracím se i s klisnou a dávám se do klusu! (Pošta jede, pošta jede!!)

„A co tu vlastně děláte?“ huláká za mnou.

Napůl se otočím.

„Vezeme poštu ... Pony Express, víte?“

Mažu dál a slyším, jak hučí: „Poštu vezou, prej poštu veze ... Blbec!“

Klisna na hnusném špagátě pokojně kluše vedle mne. Zastávka je na dohled. Anna nás zblejskla a nadšeně mává. V tom slyším z lesa pod svahem trumpetu! Ještě zrychlím, pot ze mě leje a právě, když dorazím k zastávce a k Andule, z cípu lesa vyrazí Max s Vladěnou. Snažím se vydejchat a uklidnit. Než docválají k nám, je Etna nauzděná a na hřbetě má připravenou deku. Slyším klakson a hukot aut, doráží doprovodné vozidlo a další auta. Jindra Bílek přehlíží velitelsky situaci. Hakeni zarazí koně, oba sesedají. Letmé pozdravy, sedlovky s poštou letí k Andule, v pár vteřinách mi Max podává svoje sedlo. Klídek, říkám si, pečlivě nasedlej! Poslechnu se a sedlám přepečlivě a tvářím se, že jsem lehce znuděn čekáním. Nasedáme, slyšíme povzbuzující pokřik a vyrážíme. Směr Pacov. Kam jinam ... Jen ještě slyším Standu Vodenku, jak řve na Tomáše Krále za volantem: „Ta holka nemá klobouk!“

Na Kámen či do Kamene jsme dorazili v pohodě a v parádním čase. Obě klisny šlapaly jak mašiny. Na Etně jsem jezdil dalších několik let a nikdy, nikdy mi už podobný kousek nevyvedla. Aniž bychom si co řekli, Anna moje extempore smlčela. Já se s ním pochopitelně taky nechlubil. A nebýt letošního slavného výročí, tak bych to na sebe nikdy nevykecal!

NIKDY!!

Petr Bínhack

CO MI DAL - CO MI VZAL - PONY EXPRESS!!!

Podobá se to rčení Hamleta - být, či nebýt - ale zas tak drasticky to neberu - protože okruh vzpomínek a běh událostí za uplynulých 30. let existence Pony Expressu byl stoprocentně veselejší a bohatší než citované rčení.

Začnu od toho zápornějšího-tedy vzal- zkrátit-ztratil-, i když vše je velice relativní, posuzováno s odstupem času. Řekl bych, že všechno to nadšení pro „firmu“ stálo hodně a moc času, jak vlastního, tak posléze rodinného, protože mimo některých běžných aktivit jsem věnoval všechn zbyvající čas právě Pony Expressu. Nebyla to pouze jen otázka vlastní jízdy, ale všech dalších navazujících skutečností, prezentující od chovu koní až po zajištění krmení, dopravy, dovolené, zástupu pracovních služeb, nájmu stáje a nutné finance. Je pravda, že ať dělá člověk cokoli, vždy musí počítat s obětováním času, ale řekl bych že u zvířat obecně je ho nutně potřeba dvojnásob (když se s danou aktivitou neživíš!) Sebralo to všechno taky trochu zdraví (od zlomenin až po operace) ale víme - sportem k invaliditě). Přemýšlím o sportu do kterého (amatérsky) nemusím strkat peníze, ale je pravdou, že po celou dobu co jsem u „firmy“ financuji všechn sám, či rodina-tudíž ztraceno v nenávratnu! A v neposlední řadě se zkrátit nebo úplně ztratil čas na dřívější akce, ať sportovní nebo zábavní - asi nejde dělat deset věcí najednou! Nebo ano, ale blbě!! Konec-bych se dostal na stránku veselejší!

Co mi to dalo??? V první řadě (obrazně) - cosi jako pokračování časů skautingu-trampingu, v jiné formě - na koních - ještě s větší romantikou a vzdáleností. Na to rychle navazující nová přátelství a kamarádství, z nichž většina trvá dodnes!! Na to všechno navazuje obrovské množství vzpomínek, zážitků, událostí, oslav a setkání, které by zcela jistě vydaly na tlustou knihu. Nesmazatelnou je vzpomínka na certifikaci corralu z rukou paní Shirley-Tempel Black v r. 1990 pod č.121 registru v Oklahoma City. Tím se zrodila vlastní organizace

WI sdružující další založené corraly .Pak to již byla lavina událostí a akcí corralů, na kterých se přátelé a kamarádi rádi potkávali a spolu přetvářeli sny v realitu (Indians, Trappers, Dancing, Rodeo corral). A tady jsou uloženy ty „hory“ vzpomínek, přátel, kamarádů, které bych za „ztracený“ čas nevyměnil!

Další věcí do kolonky - dalo“- byla potvrzená skutečnost, že Pony Express velmi dobře prezentujeme dle odkazu amer. legendy - formou ceny „Heads Up Award“ z centrály v Oklahoma City. Pozor - dalo to nám všem!!! abychom pokračovali a vytrvali do dalších let!

Nezapomenutelnou událostí pro mne a celou rodinu, (která pro „firmu“ též žije!!!) - bylo setkání s jezdcí (a organizátory) amerického Pony Expressu v r. 1990, jenž do dnešních dnů ovlivňuje náš život. Díky této události a navázanému přátelství jsem si splnil klukovský sen - být cowbojem, žít s cowboji, vidět Ameriku, hnát stáda dobytka, vidět velká rodea a hlavně jet Pony Express v Americe na histor. Trailu - stát se členem a jezdcem division Utah. A že je svět „malý“ potvrzuje skutečnost, že jsme se u přítele Patrika setkali s Petrem Binhackem (jezdcem divise Nevada) a Petrem Kwokou (jezdcem BRD). Dalo - potvrzují - nezapomenutelné vzpomínky. Mimo tohoto vrcholu, který mi Pony Express dal a splnil klukovské sny - potvrzují, že té svojí věci musíš věřit a nevzdát se.

A dnes - Pony Express mi „dává“ možnost se realizovat v důchodu jako platnému členu „firmy“ i když to někdy nervy a čas nezvládají.

Pokud si dovolím hodnotit či posuzovat uplynulých 30 let činnosti firmy Pony Express, mám dojem, že je nutné rozdělit toto období na dvě části - dobu do roku 1989 a současnou přítomnost, po roce 1989. Nechci se „zamotat“ do politických hodnocení a diskuse, - ale jsem přesvědčen, že v té staré době jsme měli více nadšení, vůle, snahy a schopnosti realizovat myšlenku Jindry Bílka, i třeba jako projev odporu politické realitě, nebo potřebu dokázat, že jsme

schopní ten nápad uskutečnit. Nebylo to v té době zcela jednoduché, nejenom z pohledu politiky, ale i tak z pohledu zcela obyčejných věcí - jako že nebyly prostředky, dnes zcela běžné (americké sedlo, stetson, trailer na koně, ale i koně, protože i tito byli většinou jen v jezdeckých oddílech). Ale asi tato skutečnost každého z nás nabíjela k nezlomitelné vůli a přesvědčení myšlenku dotáhnout do konce - tedy ji uskutečnit! Toto bych řekl, je poslední bod, který mi dala „firma“ - začít a dojet! - prostě dotáhnout to do konce! Jsem přesvědčen, že v tomto odkazu žije a bude pokračovat většina z nás, nejen těch „starých“ mazáků, kteří vydrželi dodnes.

V závěru si zde dovolím otisknout několik myšlenek a nápadů jak by měla ev. mohla - firma Pony Express corral - CZ do budoucna vypadat, pracovat - existovat: Domnívám se, že je stále nutné přijímat nové členy (jak se zařadí - jejich věc) - tedy zajistit základnu!! Nutně přesvědčit poštovní zaměstnance s jejich úřady, o jejich velmi důležité roli, zejména v budoucnu, kdy pošta Pony Expressu bude hledanou sběratelskou záležitostí, za předpokladu že mám pomůžu Čs. pošta, ev. Poštovní muzeum a jiné oslovené organizace (na čemž se pracuje). K tomu - znovu opakuji - jsou třeba nadšení, obětaví a přesvědčení lidé - členové naší „firmy“ ve velké základně!!

Věřím, že 30.ročník Pony Expressu je dokladem a zárukou, že půjdeme dál vytýčenou cestou do dalších roků - a k tomu - *N á m v š e m d o p o m á h e j B ů h !!*

Přeji všem mnoho krásných chvil a zážitků ve „firmě“ jezdcům - ať jim koně jdou - na úseku přísahy a všem oheň v srdci do dalších budoucích roků!!

sheriff Václav

Moravská severní větev

První průjezd Opavou se po dohodě s polskými jezdci uskutečnil v roce 2001. Předávkou a poštu u hypermarketu Albert (tehdy Hypernova) na Olomoucké ulici navštívil i tehdejší primátor statutárního města Opavy. Akce se mu líbila a požádal o její přestěhování do centra a přislíbil podporu magistrátu, která trvá dodnes a jsme za ni velmi vděční. Umožňuje nám zábor prostranství na Horním nebo Dolním náměstí, instalaci a pronájem stánku na POST OFFICE a v neposlední řadě

honorář hudebníkům.

Většinou, jakož i letos, nám hraje kapela TARANTULE, ale na oslavu desátého výročí se nám podařilo (opět za peníze města) angažovat asi naši nejlepší country skupinu TAXMENI, která na náměstí odehrála koncert s velkým úspěchem a za účasti televize.

Letošní třicítku PE oslaví Opava opět koncertem na Dolním náměstí i vystoupením mistra biče a coltu Jirky V. Martínka Provázet sobotním dopolednem bude s Jiřím Hubertem i nová moderátorka Líba Hanáková.

Podaří-li se dohodnout s polskými messengery, uvidíme na Dolním náměstí kolem jedenácté dopoledne i je.

MUDr Miroslav Kozelský

Historie Slovenského PONY EXPRESSU

se začala psát jednoho letního dne roku 1999. Tehdy nevysoký, stále se usmívající kovboj v džínách, s kloboukem na hlavě a hvězdou sheriffa na hrudi začal na Slovensku hledat jezdce s westernovým srdcem, jaké nosí pod střapcovou vestou on. Vysvětloval jim, co je PONY EXPRESS, mluvil o tom, že se jedná o nonstop přepravu pošty jezdci v sedle koní. A prý - zda by to nechtěli zkusit jezdit a dovézt poštu na hraniční přechod Bumbálka.

Vždyť by to mohlo být celkem „příjemné zpestření“ jezdecké sezóny - no ne?

Tak se první slovenští jezdci dohodli, že v stanoveném srpnovém termínu poštu převezmou a tak naplní myšlenku Československého Pony Expressu. V tomto historickém roce přešla poprvé pošta v mochille napříč Slovenskem (i s využitím poštovního auta). Českým jezdci byla mochilla úspěšně odevzdána na čas, tak jako i ve všech následujících ročnících až dodnes.

Trasa jízdy na koních vedla z Košic do Ružomberku a ze Žiliny na Bumbálku.

V roce 2006 jsme prodloužili trasu směrem na východ o úsek Žilina - Vrútky, a tak jsme zkrátali jízdu poštovního auta, které převáželo poštu mezi Ružomberkem a Žilinou. Následující dva roky se jezdily i úseky Vrútky -

Šútovo a mezera vyplněná poštovním autem se stále zkracovala.

Od roku 2008 se upravila trasa západní větve na současnou – Nesluša – Turkov. Tím jsme se vyhnuli nepříjemně dlouhým úsekům, které se jezdily po asfaltu a dostali jsme trasu tam, kam patří – do terénu.

Od roku 2010 se podařilo naplnit naši představu a spojit trasy Slovenského PONY EXPRESSU vytvořením úseků Šútovo – Černová a Černová – Lipt. Štiavnica. Tím vznikla nová – Severozápadní větev. Ten samý rok se zároveň vytvořily dvě nové větve – Jihozápadní a Jižní. Ty spojily Žilinu s Bratislavou a přivedly XP Slovensko na Slovensko-Rakouskou hranici.

Postupem času už všichni slovenští ponyexpresáci vědí, že PONY EXPRESS není jen o projetí úseku, ale že je nutné odjet ho v tempu, ve stanoveném čase. Když jsou na to podmínky, je dobré nějaký čas ušetřit a dát ho k dispozici jezdcům na dalších úsecích, kteří mohou mít pro svoji jízdu těžší podmínky.

Naši jezdci vždy poštu doručili spolehlivě a včas. Už nechápeme PONY EXPRESS jen jako zpestření sezóny. Je pro nás otázkou cti absolvovat každý ročník bezchybně ve smyslu Charty XP při dodržení pravidel stanovených v Desateru jezdce XP.

Za 15 roků existence se na trase Slovenského XP vystřídal množství jezdců, upravovaly se trasy, zkracovaly se časy.

Trasu XP Slovensko tvoří šest větví: Východní – Seňa – Bílá Voda, Severní – Bílá Voda – Liptovská Štiavnica, Severozápadní – Liptovská Štiavnica – Vrútky, Západní – Vrútky – Bumbálka, Jihozápadní – Žilina – Nové Město nad Váhem, Jižní – Nové Město nad Váhem – Bratislava. Na trase je zřízeno devět poštovních úřadů XP: Seňa, Janovík, Košice, Biela Voda, Turany, Žilina, Trenčín, Bratislava a Bumbálka.

XP Slovensko se dostal i do povědomí široké veřejnosti. V největších městech – Košice, Žilina, Bratislava – organizujeme slavnostní přejezdy s účastí oficiálních představitelů samosprávy, kterým přepravujeme pozdravné listy do jiných míst na trase Evropského Pony Expressu. Součástí slavnostních přejezdů je doprovodný program ve stylu country.

Zúčastňujeme se i různých akcí, například trampských potlachů, soutěží ve westernové střelbě, ale i firemních akcí a akcí pro děti, na kterých naše účast přispívá k širšímu povědomí o existenci a poslání PONY EXPRESSU.

Německý Pony Express

(překlad)

Kdo je Pony Express (XP)?

Nadpis zní gramaticky neohobně, je to tak ale záměrně. Zájemci znají legendární poštovní jezdce v západní Americe. Od roku 1989 je XP v Německu napodoben. Na začátku za těžkých podmínek, chvílemi jako evropský podnik... ale stále velmi těžko. Dějiny Pony Expressu jsou výborně popsány na xp-de.com, proto zde pouze jen něco málo klíčových dat.

Původní trasa Pony Expressu činila 3146 kilometrů, startovala jednou týdně z obou směrů a byla zdolána v 8-10 dnech. Zúčastněno bylo 80 mladých jezdců, 500 nejlepších jezdeckých koní a 200 pomocníků. Koně byli cca každých 10 mil vyměněni, jezdec se měnil po 8-10 hodinách, což znamenalo něco mezi 150 až 220 mílemi v sedle. Doručovaný dopis stál tehdy 5 dolarů.

Pohlednice Pony Expressu stojí dnes 1,5 € bez jakéhokoli nároku na zisk. Naproti tomu se na doručení podílí spousta neplacených účastníků - v hlavní roli jsou zde koně a jezdci, ale také pomocníci.

Jezdci

Jezdci jezdí rádi, jsou zjevně připraveni pro neobvyklé úkoly. Jezdci si váží daného cíle jako výzvy, pomocí které mohou vykonávat svou zálibu za zvláštních okolností. Pohybují se v přírodě a jsou součástí společenství, i když na cestě nezbyvá mnoho času na výměnu zkušeností.

Úlohu není jednoduché splnit! Koně jsou osobnosti, musíte znát úplně přesně jejich schopnosti a jsou dnes vystaveni mnoha rušivým vlivům. Jako jezdec Pony Expressu musí být člověk na trase připraven na spoustu věcí. Přes noc jsou nepříjemnou překážkou třeba ploty a vyskytují se i jiné záludnosti. Zdánlivě poklidná denní etapa se může kvůli zdržení rychle změnit v jízdu ve tmě - a to je úplně jiná výchozí pozice. „Člověk musí být tak trochu blázen, aby tohle dělal.“ (W.Triphaus)

„Jezdci Pony Expressu jsou k tomu předurčení.“ (neznámý autor)

Manažeři a jezdci se snaží udržet i přes moderní techniku mobilů, navigací atd. historické kořeny Pony Expressu a podřizují i dnes všechno jednomu cíli: Pošta musí být bezpečně a včas

doručena. Někdo se může dívat na technické vybavení Pony Expressu skepticky, ale přesto se vždy daří dodržovat přesný časový plán a jsou dodržovány také bezpečnostní prvky (např. přechody přes dálnice).

Co se týká zázemí akce, je celý rok Pony Expressu náročný zvláště pro předáka. To on koordinuje spolupráci například s českými, slovenskými nebo také s nizozemskými organizátory. To znamená cestování, časovou náročnost a náklady s tím spojené. Chronickým problémem se stalo spolehlivé obsazení jednotlivých etap. Právě v posledních letech se jezdilo mnoho dvojitých etap. V minulosti bylo nutné i hodně improvizovat a krátkodobě rychle nasadit některé z jezdců tak, aby nedošlo ke ztroskotání průběhu jízdy evropského Pony Expressu na německé půdě.

Mýtus Pony Expressu

Pony Express spojuje jezdce a organizátory. Pony Express, to znamená kůň, rychlost a cíl. Mladé divochy tehdy nemohl nikdo zastavit a v nouzi mohli použít i svůj revolver. Birgit Schulzová má ještě i dnes účinné zbraně, jede vždy s trénovaným koněm a zná dobře trasu! Být připraven zvládnout svůj úsek a dojet včas - zní to jednoduše vzhledem k pravidlům jezdce Pony Expressu - ovšem je to velmi obtížné v reálu zajistit a zvládnout. Na připravenosti jezdce závisí nejen úspěch jízdy Pony Expressu, znamená to také respekt vůči ostatním účastníkům. Všichni dávají totiž v sázku peníze, svůj čas a jako jezdci také svoje zdraví respektive zdraví svých koní.

Sheriff Německého Pony Expressu Thomas Muller

XPC - Česká západní větev

Rok 1986 :

Aby byla možnost oficiálně realizovat jízdu Československého Pony Expressu, byl založen při tělovýchovné jednotě Kovohutě Mníšek pod Brdy jezdecký oddíl, za vydatné podpory Ing. Jiřího Milce, Karla Pohorského a členů jezdeckého klubu Tarpan v Lipencích.

Rok 1987:

Po dohodě s Jindřichem Bilkem, jsem převzal funkci předsedy. Jako další úkol jezdeckého oddílu byla realizovat další větev směrem k německé hranici aby došlo k propojení. Tímto úkolem byli pověřeni kamarádi z osady „Tygr“ u obce Lesná, tento záměr se zcela nezdařil. Část trasy z Hřenska do Markvartic jsme překontrolovali a pokračovali s hledáním trasy do Kravař.

Rok 1988:

V tomto roce se nám podařilo dokončit určení úseků

„ západní větve“ ČsPE a 1.9.1988 ve 12.00 hod. odstartovat jízdu západní větve z Hřenska do Mníšku pod Brdy .

Rok 1989:

Hřensko – Mníšek pod Brdy připojeno (NDR) Postaveno westernové městečko GOLDEN CITY

Rok 1990:

Praha – Markéta jezdci z USA Schmilka.

Rok 1991:

Hřensko – stadion Mníšek pod Brdy

Rok 1992 - 2000:

Stříbrná Lhota – Hřensko a zpět

Rok 2001:

Od 17.8.2001 se už pošta předávala v Dolní Poustevně.

Jaroslav Čermák ml. Předák ČZV

Kdo je pro mě jezdce Pony Expressu?

Během let, co se této činnosti věnuji, mám pár zkušeností, o které se s vámi rád podělím. Nebudu unavovat sáhodlouhým vyprávěním o historii ani o pravidlech. To si může dnes každý najít na Internetu.

Mám ale příhodu, která dokazuje, jaký by měl být přístup jezdce PE, který se podpisem přísahy zaváže, že poštu přiveze. V minulých dobách byl na trase jezdec, který byl pod přísahou, ale teprve po tomto ročníku by měl právo nosit přezku. Bohužel se stalo, že ranou osudu přišel těsně před odjezdem na trasu o koně. S doprovodným vozidlem jsme přijeli na místo jeho přebírky. Čekal tam - v uniformě, v chapssech a i s nezbytným holstrem a koltem u pasu. Je pravidlo, že je-li na trase jeden jezdec, je úsek obsazen. Tentokrát ale bez koně. Zde přišla ke slovu zásada, že pošta PE se nikdy

nepřepravuje motorovým prostředkem. Vždy jen na koni, na zádech běžce nebo lodí bez motoru. Jezdec tedy převzal brašny s poštou, hodil si je přes rameno a vyrazil. Zkuste běžet v kovbojských botách s kramflekem, se špornami a tím vším ostatním 25 km! Samozřejmě čas na tomto úseku byl proti plánovanému delší. Ale to zpoždění další jezdcí bez větších obtíží najeli. Pošta se ale ani na chvíli nezastavila. To je možné pouze na poštovních úřadech při doplňování zásilek.

Byla to doba bez mobilů a možnosti aktuálně se domluvit. Prostě platilo to, co se domluvílo na burze a byl na to spoleh. Jezdci si pomáhali ať už při přepravě, zapůjčení koní ap. Společným cílem bylo vždy dovézt poštu - ve dne, v noci, za každého počasí.

Jsem rád, že od počátků patřím k firmě Československý Pony Express a cítím tu sounáležitost s týmem dnes už mezinárodním. Červená košile je pro mě symbolem slušného a čestného chování.

předák české jižní větve Šedivák

Jeden úsek, dva příběhy . . .

Bylo to roku onoho, kdy na počest podobného výročí, které slaví Československý Pony Express dnes, se jelo na „tradiční“ trase v obou směrech. Já tehdy na prvním úseku Stříbrná Lhota – Libčice neměl partáka a Docela jsem se těšil, že si pojedu „podle sebe“.

Tehdy se ve Lhotě startovalo na louce u požární nádrže. Byl tam parádní mejdan, hrála kapela, holky, tanec a tak. Start byl naplánován – tuším – na 10 večer. Přesto, že jsem úsek jel předtím nejméně 8x a znal ho „jak své boty“, dorazil jsem „pro sichr“ s koněm už po obědě, abych si začátek úseku cvičně prošel a zopakoval.

Hned po příjezdu jsem narazil na Chajdu Čermáka. Ten hlásil:

„Pod chatovou kolonkou před potokem si Franta Novák (*Pozn. Jméno je smyšlené!*) ohradil pastvinu tak blbě, že přehradil nejen pěšinu, ale i brod. Jeď se tam podívat, jestli tam vůbec projedeš!“

To vůbec nebyla dobrá zpráva! Šlo o jediný přechod přes Bojovský potok, který tek l v poměrně hlubokém zářezu. Jinak se muselo jet přes Kytín, což byla zájízďka minimálně 2 až 3 km. A tak jsem po nezbytném pokecání s několika kámoši nasedlal svého Diega a vyrazil na průzkum.

Skutečnost byla ještě horší! Problém byl, jak se k potoku vůbec dostat. Pozemek byl ohrazen do

značné hloubky a těsně kolem potoka. Zleva to nešlo vůbec. Provazy na solidních kůlech byly pod hranou břehu a příkré koryto bylo zarostlé jak amazonská džungle. Zkusil jsem to zprava. A hle: Tady jsme se podle špagátu protáhli k místu, kde se dalo trochu slézt a pak skočit z nevysokého schůdku do potoka. Dno bylo, alespoň v tomto místě, docela rovné. Ale ouha! K brodu, a tedy k výlezu na druhý břeh to bylo takových patnáct metrů a zhruba uprostřed byl kamenitý, rozeklaný a hranatý vodopádek. Skočit to nešlo a bacha, napadlo mne: Tam i zpátky jedeš v noci a baterka ... hm ... moc toho neuvidíš! Musíš tedy vylízt – a při zpáteční cestě slízt – nad tím vodopádem.

Jenže protější břeh, na kterém začínal les, byl ještě horší! Většinou příkrá skála, spadající rovnou do potoka. Jedno místo vypadalo „možně“. Byly tam jakési mniterásky či schůdky. Kámen v těch místech nebudil ovšem příliš důvěru, drolil se, snad břidlice či křehký vápenec či jaký šmejda ... No, pobídl jsem koníka a vydrápali jsme se nahoru. Tam bylo husté mláží a museli jsme se prodrat po úzké „hraně“ na cestu, která vedla od brodu.

„Tady už nám bude hej!“, povídám Diegovi. „Ale bacha, kámo, musíme to nacvičit zpátky.“

Důležité bylo najít tu hranu! Ale jak, podle čeho? Poměrně prudký svah byl zarostlý jakýmisi listnáči, pod nohama hlína, kamení, občas trsy trávy. Sestup k brodu byl navíc „rozeklán“ do několika pěšin ... Vyjel jsem po cestě asi 50 metrů do svahu, obrátil koně – kterého tohle „bádání“ dvakrát nebavilo – a jel svahem dolů. I za denního světla jsem tu „pravou“ minipěšinu těžko hledal. A zrovna u jejího začátku žádný strom nebyl. Vrátil jsem se asi dvě tři koňské délky zpátky a tam stál mladý doubek. Nožem jsem odřízl na kmeni pruh kůry coby značku.

„Fajn“, povídám nahlas, „tady odsud už to odkrokujem.“

Protože opakování je matkou moudrosti, otočil jsem otráveného Diega a vyjel znovu cestou na začátek sestupu k potoku. Hezky plynule jsem sjel, značka byla krásně vidět, dvě tři délky, ostře do protisměru vlevo, opatrně po hraně mlázím nad sestup a pak do potoka, dva tři metry, výskok na protější břeh a maliním či jakým bordelem ke špagátu. A podél hrazení na louku. Paráda!

Odměnil jsem koníka kentříkem po loukách a v pohodě dorazil na louku startu. Chajda byl na dohled!

„Tak jak?! Není tam potřeba udělat nějakou úpravu? Poposadit nějaký ten kolík, či něco takovýho?“

„Ale ne, dobrý“, povídám, naplněn důvěrou v kvalitní průzkum. „Prolezem! Aby to mělo smysl, tak udělat přístup k brodu by znamenalo přesadit těch kůlů alespoň deset! Kašlem na to!“

Dobrá!

Zábava, muzika, klobásy, pozdrav se sheriffem Luďkem Burianem a dalšími kámoši a známými ... Krásný vlahý večer. Odsedlaný kůň si užíval zeleného.

A pak už to šlo ráznaráz! Obléct červenou košili, žlutý šátek kolem krku, malou baterku do kapsy vesty, nasedlat, nauzdit, australáka zabalit a „přišpendlit“ na sedlo, s koněm na ruce na místo startu. Další pozdravy a potřesení rukou, mochila přes sedlo, hupnutí na koně, potvrzení přísahy klepnutím na bibli a Luďkovo „Jed’ jak ďábel!“ Lehounká pobídka a „Jedem!“

Za pár minutek jsme byli u kritického místa. Světla už moc nebylo, ale šlo to jak po másle. Bez problémů a bez zdržení jsme překonali potok a mazali si to na Malou Sv. Horu.

A vesele pod Strakonickou směr Velká Hraštice, pak kolem Nového Knína a ještě přes jeden les a už jsem troubil na pokraji Libčice!

„Co tu chceš?“, obořil se otráveně na mě Luďek, teď coby předák České východní. „Chtěl jsem si trochu zdřímnout! 55 minut!“

„Ale koníček běžel, tak jsem mu do toho nekecal“, svedl jsem to na čtyřnohého kámoše. Předávka proběhla rutinně. Diega jsem vrazil jakési očumující dívčině, aby ho vykovala a sám jsem se opájel pocitem dobře vykonané práce ...

Za pár dnů stejná scenérie ... Libčice, plácek před hospodou. Jen start byl později, o půl třetí v noci. Bylo zataženo, tma jak v pytli. Nad kopci kolem dokola bylo černé nebe ještě černější. Občas ho prosvětľil blesk, v dáli pobrukoval hrom. Nicméně: Předávka a „Jupíííííí“, jedem!!

Po poli či louce to šlo. Ale tma v lese poblíž Záborné Lhoty připomínala černou kávu. Silnou! Ani přejezd přes Kocábu u Knína nebyl jednoduchý. Občas jsem si bliknul baterkou a jinak spoléhal na paměť svého koně. Při výstupu pěšinou k Velké Hraštici jsem neviděl vlastní pěst, pokud jsem předpažil. Ale stále to ještě šlo. Dobře a rychle. Jakýmsi šestým smyslem jsem vytušil šikmý kmen přes cestu. Po průjezdu Hraštici hřmění zesílilo. Spadly první kapky. Cválali jsme podél

trati směr Nová Ves pod Pleší a začalo to! Nebeský zahradník pustil sprchu naplno! Klasická srpnová průtrž! Drsný lijavec mi za pár minut promáčel můj staříčkový klobouk. Voda, smíchaná s potem, mi tekla do očí a ztěžovala už tak obtížnou orientaci. Baterka byla k ničemu: Viděl jsem jen stěnu zářícího deště. Ani blesky nepomáhaly. Čůrky vody mi tekly za krk a po cestě po zádech a intimních místech postupně plnily boty....

Pomalým klusem jsem hledal odbočku k Malé Svaté, jednou jsem se musel vrátit. Tma a vodní stěna všude kolem!

Při průjezdu kolem té Svaté Hory drsný liják přešel v déšť. Paráda, pochválil jsem sv. Petra. Než dojeďu k brodu, tak přestane.

Houby s octem! Právě když jsem přecházel silnici Kytín – Mníšek, nabrala bouře s mohutným zařváním druhý dech! Diego se nicméně stále spolehlivě orientoval, ovšem na cvalík lesem to nebylo.

Dojeli jsme k místu, kde začínal sestup k brodu. Vodní stěna všude kolem. Koník opatrně sestupoval. I tak mu to párkrát nepěkně ujelo. Teď bliknout a najít tu ztracenou značku ...

Baterka nic! Nic!! NIC!!! Klepal jsem s ní, ale vůbec nic ... Ani neblikla. Vody bylo na ní zkrátka moc. Neviděl jsem si ani na špičku nosu. Značka nebyla ... Samá voda. Všude!

Zahovořil jsem nahlas velice nepěknou řečí, kterou zde nebudu opakovat. Koník se začal stáčet doleva. Aha, řekl jsem si, našel tu zatracenou římsu. Ale omyl! Byli jsme již u potoka, který se změnil v mohutný proud. A přelézt ho nemělo smysl. Drát!

Obrátil jsem koně a snažil se ho navést zpátky na cestu, kudy jsme přijeli. Lijavec trval, tma byla ještě černější. Dvakrát jsem se praštil o strom. Na cestu jsme se nicméně dostali ... Otočil jsem koně a ve tmě schytl další pecku. Tentokráte do palice. Pobídl jsem Diega k opětovnému sestupu a podle staré zkušenosti zahodil otěže. Naděje, že kůň římsu najde sám, se ale nenaplnila. Skončili jsme opět v potoce.

Měl jsem toho dost. Koni jsem nic nezazlival. Znovu jsem ho otočil a on našel cestu zpátky bez problémů.

Vzdal jsem to. Prostě jsem to vzdal ...

Na konci výstupu jsem ho pobídl a vyrazili jsme na kytínskou objížďku

Na poli před vesnicí už jen drobně pršelo. Klusem jsme ji přejeli. Jako na potvoru se začalo dělat docela hezky. Uviděl jsem pár hvězd. Z koně se kouřilo. Já na sobě neměl nit suchou. Voda v botech mě začínala bavit.

Bez famfár jsem dorazil na louku ve Stříbrné Lhotě.

„Kde se flákáte?“ přivítal mne sheriff a předák v jedné osobě. Jen jsem mávl rukou, seskočil z unaveného koně a předal poštu. „Teď to máš o dvacet minut přes čas!“ pokračoval. Něco mne napadlo, ale to jsem spolknul.

Pak mi podal ruku a dodal: „Jsem rád, že jste tady. Nebyla to asi žádná sranda!“

„Ale to víš, horká srpnová noc,“ řekl jsem nahlas, „a tak jsme se s Diegem párkrát cestou vykoukali ...“

Petr Bínhack

Zamyšlení starosty Suchdolu nad Odrou

Bylo mi šestnáct let, když jsem zažil něco, co se jen tak nevidělo a o čem snila duše každého romantického kluka. Suchdol byl zvláštní už v té době tím, že vidět tady jezdce na koni nebylo výjimečné a úplně běžným bylo každodenní klapání kopyt koňského potahu o asfalt. Ale tenkrát, v roce 1984, to bylo něco jiného, byla to velká sláva. Co člověk čítával v knihách o divokém západě, o čem se zpívalo v písničkách u táborových ohňů, to se tenkrát v Suchdole stalo skutečností. Pony Express! Jezdci na koních, vůně koňského potu, kolty, lasa, biče, ale hlavně – brašna a dopisy.

Kde by mne tenkrát napadlo, že i ve svých šestačtyřiceti letech, kdy okolo mne profičely dějiny a v našich životech se změnilo úplně všechno, kdy téměř nic nezůstalo na svém místě, tedy že i ve svých šestačtyřiceti letech budu svědkem dojezdu Pony Expressu do Suchdolu! Ano, doba se změnila, vidět koně dnes už není vůbec nic zvláštního téměř v kterékoli vesnici v republice, dopisy a pohledy už dnes posílají jen staromilci a v čase e-mailů, esemesek a datových schránek se už nikdy nepodaří husarský kousek, kdy jezdci na koních byli rychlejší než tehdejší telegram, ale jezdci na koních, vůně koňského potu, lasa, kolty, biče – a hlavně romantika, to vše zůstává! Jednou za rok proletí jezdci na koních nejen naší republikou, ale kusem celé Evropy, a to letos už po třicáté.

Kde by mne před těmi třiceti lety napadlo, že budu jednou uvnitř celého dění jako starosta Suchdolu, místa, kde se myšlenka zrodila a kde ji nadšenci udržují a rozvíjejí. Kde by tenkrát vůbec koho napadlo, že se Suchdol jako obec bude Pony Expressem chlubit jako jednou ze svých zajímavostí! A přece je to tak. Otcové zakladatelé mají dnes již o tři křížky více, než tenkrát, někteří

z nich už brázdí na svých koních pláň nebeské, ale myšlenka stále žije a přicházejí noví zájemci, kteří se těší, až převezmou poštu a se svým koněm vyrazí na svěřený úsek splnit úkol – dojet a v pořádku předat poštovní náklad dalšímu jezdci.

Za dalších třicet let už bude v Suchdole starostou někdo jiný. Možná to bude někdo, komu je dnes šestnáct a kdo nasává vůni koňského potu a romantiky divokého západu. Přejí jemu i celému Pony Expressu, aby v roce 2044 společně prožili a oslavili 60. ročník stejně tak, jako to udělám já se současnými jezdci 16. srpna letošního roku při ročníku třicátém :-).

Ing. Richard Ehler

Podíváme-li se do historie Československého Pony Expressu, tak se každý ročník této jízdy vyznačoval určitou charakteristikou:

1985 1. ročník - vznik jízdy ČsXP

První jízda se uskutečnila 13. září 1985 a vedla ze Stříbrné Lhoty u Mníšku pod Brdy do moravského Suchdolu nad Odrou. Od té doby se vždy v srpnu koná každoročně. Toto pravidelné pořádání jízdy Československého Pony Expressu (zkratka ČsXP) je oceňováno i v kolébce hnutí westerners.

1986 2. ročník - ČsXP rychlejší než telegram

1987 3. ročník - vytvoření jižní větve

1988 4. ročník - vytvoření západní větve

1989 5. ročník - založení a připojení XP v NDR

1990 6. ročník - propojení ČsXP s XP USA, jízda čs. jezdců v USA

Poté, co jezdci ČsXP předvedli své umění v USA, je 2. červen v Nevadě dnem Československého Pony Expressu a guvernér jej vyhlásil za významný den státu Nevada.

1991 7. ročník - hvězdicová jízda, sestavení Charty ČsXP

Od roku 1991 organizuje jízdu Pony Express Corral při Westerners International CZ.

Mění se označení na **XPC WI-CZ**.

1992 8. ročník - návrat místa průjezdu z Mníšku do Stříbrné Lhoty

1993 9. ročník - po rozdělení státu název zůstává ČsXP

1994 10. ročník - poslední hvězdicová jízda k 10. výročí ČsXP

1995 11. ročník - vytvoření přípojky do Beaver City

1996 12. ročník - zřízení instituce "greenhorn"

1997 13. ročník - podpis mezinárodní smlouvy o výměně jezdců

1998 14. ročník - převoz dolarů do Beaver City, Rakousko nultý ročník

1999 15. ročník - připojením Slovenska byla naplněna myšlenka v názvu i slovem Československý Pony Express

V roce 1999 však byl ČsXP oficiálně požádán organizátory akce Kocába 99 - Mistrovství světa v rýžování zlata o odvoz pošty z místa zlatokopeckého tábora na státní poštu v nedaleké Lečici. Akce probíhala od 26. do 29. srpna. Této mohutné mezinárodní záležitosti se zúčastnilo cca 3000 lidí z 24 zemí světa. Dá se říci, že pořadatelé předem nedocenili význam odvozu pošty a plánovali jezdce XP pouze jako vložku do zlatokopeckého programu. Ale realita byla jiná. V podstatě to byla jediná možnost, jak dopravit denně zhruba 400 ks zásilek na státní poštu z rozbahněného údolí Kocáby. Několikrát za den vyjížděli jezdci z poštovního úřadu ČsXP s naplněnou mochillou, takže objem přepravené pošty čítal celkem 2000 zásilek. Odvedená služba jezdců a postmasterů byla v průběhu akce spontánně oceňována samotnými zlatokopy a pořadatelé po ukončení tohoto zlatokopeckého klání vyslovili oficiální poděkování celému ČsXP. Tímto XP prezentoval, že jeho jedinou akcí v roce nemusí být pouze srpnová jízda, ale může na požádání zajišťovat přepravu pošty na různých seriozních akcích (např. odvoz pošty z Beaver City při akcích WCC).

2000 16. ročník - zvláštní zásilka pro prezidenta Slovenska

Připojením se Slovenskem v roce 1999 se vlastně až po patnácti letech naplnila myšlenka "Československého" Pony Expressu v pravém slova smyslu, čímž se tato událost řadí k nejdůležitějším v celé historii ČsXP. Snahy o prodloužení trasy na Slovensko byly v minulosti několikrát iniciovány českou stranou. Bohužel se tato aktivita nesesetkala s tím prvním zápallem pro

věc a vždy končila kdesi ve vytracenu. Pro sheriffa ČsXP bylo tedy velmi příjemným překvapením, když v roce 1998 navštívil Českou republiku nynější šéf slovenských jezdců XP. Bylo domluveno mnoho věcí týkajících se nové trasy na území Slovenské republiky (např. vnitřní organizace XPC přijetím všech ustanovení a zákonitostí ČsXP, délka úseků, přezky, uniforma, razítka XP a název slovenské jízdy - Slovenská část ČsXP).

V roce 2000 přepravovali slovenští jezdci poštu v mochille, která byla vezena již ze Stříbrné Lhoty, takže poprvé splnila česko-slovenskou úlohu

2001 17. ročník - ustavení tří moravských větví, Polsko nultý ročník

V roce 2001 putovala tato mochilla opačným směrem, tj. z Košic na českoněmecké hranice. Toto a mnoho dalšího bylo projednáno na schůzce šéfů české a slovenské části ČsXP. Jedním z bodů jednání bylo i číslování ročníků na Slovensku tak, že od roku 2001 přejímá slovenská část číslování ČsXP (tzn. 17. ročník).

2002 18. ročník - jízda po největších povodních

2003 19. ročník - ČsXP je již zase blíž k holandským hranicím 2004 20. ročník - Založení EPEA (European Pony Express Assotiation)

Členské země Česká republika, Slovenská republika, Německo, Polsko. Sheriff ČsXP Luděk Cowpack Burian zvolen prezidentem této asociace. První protisměrná jízda v novodobé historii jízdy Pony Expressu byla na světě. Ve stejný okamžik vyrazili jezdci s poštou z poštovního úřadu ve Stříbrné Lhotě na východ a ze Suchdolu nad Odrou na západ. Jezdci obou směrů se míjeli na úseku moravské západní větve u obce Bobrová.

2005 21. ročník - Československého Pony expresu, letos už podruhé pod hlavičkou European Pony Express Association.

Československý Pony Express vyjel 19. srpna v 19 hodin ze slovenských Košic, naše hranice překročil tradičně na Bumbálce v neděli ve čtyři ráno 21. srpna. Suchdolem nad Odrou projel jezdec na koni v 11,30 hodin, kde se setkal s pošťákem z polského Przysiecu. Ve Stříbrné Lhotě, v srdci celého podniku, se sešli jezdci české východní a jižní větve v pondělí 22. srpna ve 23,30 hodin. Poslední jezdec české západní větve opustil území české republiky v Dolních Poustevnách v úterý v 17,30 hodin. Do německého Harenu dorazil poslední jezdec tohoto ročníku v sobotu 27. srpna v 18.00 hodin.

2006 22. ročník - Voyagerská pošta.

Po vzoru starých trapperů, kteří přepravovali z nepřístupných končin po vodě své zboží a poštu do civilizace, vyrobili členové Trappers Corralu (TC) historické plavidlo, se kterým absolvovali několikadenní plavbu po Labi. TC požádal XPC o další přepravu svých poštovních zásilek z lodi. Toto setkání proběhlo na molu v Roudnici nad Labem. Postmaster XPC přijal trapperskou poštu, přidal ji jezdcům do mochilly a ti pokračovali dále po své trase, zatím co trapperi mizeli v mlze na své bárce.

2007 23. ročník - Došlo k prodloužení větví EPEA

Slovenská větev prodloužila trasu o další úsek, startovalo se z Maďarsko-slovenských hranic Seňa/ Milhošť.

Polská větev též prodloužila svou trasu a odstartovala z polského města Zawada nedaleko Opole.

Německá větev prodloužila trasu a poštu dovezla na německo-holandský hraniční přechod Ritebork.

2008 24. ročník - Došlo k prodloužení slovenské větve EPEA

STARTOVAL z Holandských hranic města Rütenbrock 18.8.2008 v 5:00 hod.

Na německo-českém hraničním přechodu Sebnitz - Dolní Poustevna poštu předali němečtí jezdci Pony Expressu jezdcům **České západní větve** 2.8.2008 v 5:00 hod. Poštovní jezdci pokračovali směr Roudnice nad Labem, kde přebrali poštu 22.8.2008 v 15:00 hod. od **Voyageur Post aneb lodní pošty Trapperu**. Pošta byla přepravována na dobové bárce, která vyjela po Labi z loděnice ve Starém Kolíně. **Čeká jižní větev startovala** z rakousko-česko hraničního přechodu Studánky 22.8.2008 ve 3:00 hod. Do Stříbrné Lhoty došla česká západní a čeká jižní větev 22.8.2008 ve 24:00 hod. a dál předali poštu České východní větvi, která pokračovala dál na východ. Jezdci s poštou dorazili do Jihlavy na Pančavu 23.8.2008 ve 14:30 hod. a předali poštu **Moravské západní větvi**. Moravská západní větev převzala poštu 23.8.08. v 19:55 hod. od jezdce z Beaver City - Strážek a pokračovala na východ směr Suchdol nad Odrou. Josef Havrlant, jezdec Moravské západní větve dojel s poštou do Suchdolu nad Odrou 24.8.2008 v 11:00 hod. V Suchdolu nad Odrou po rozdělení pošty startovali **jezdci Moravské východní větvi** M.Lacina a Jemelka ve směru česko-slovenský hraniční přechod Bumbálka 24.8.2008 ve 12:00 hod. Poštu předali jezdcům slovenského Pony Expressu 24.8.2008 ve 20:00 hod. Pošta má cíl slovensko-maďarský přechod Milhošť 26.08.2008 v 12:30

hod., kde byl **dojezd Slovenské části XP**. Směr Polsko za **Moravskou severní větev** poštu 24.8.2008 ve 12:00 hod přebrali jezdci J.Valchář a M.Matulová. V Opavě 24.08.2008 jezdci předají poštu Polským jezdcům. Polští jezdci pokračovali směr sever - **cíl** byl 26.08.2008 v 17:30 hod. Luboň - Western City - **dojezd Polské části XP**.

2009 25. ročník - Došlo k prodloužení EPEA do Holandska

Všem poštovním jezdcům 25. jízdy Evropského Pony Expressu děkujeme za včasný dojezd bez úhony.

2010 26. ročník - Slovenská část Pony Expressu má novou jižní větev s cílem v Bratislavě

Holandsko trasu poodložilo a startovalo se z města Zwolle.

Jezdci ČVV přivezli poštu z e westernového městečka STONETOWN.

Na slovenské části se jízdy zúčastnil i host, jezdec M. Struk z ČZV

2011 27. ročník

Délka Evropského Pony Expressu byla cca 3046 km a byla rozdělena na 147 předávek-úseků po cca 20 km. Na jízdě 27. ročníku EPEA se podílí cca 294 jezdců. Nonstop jízda trvá cca 307 hodin.

2012 28.ročník

Zajímavostí 28. ročníku bylo i odeslání proklamace jezdců historické trasy Pony Expressu Stříbrná Lhota – Suchdol nad Odrou, kterou jezdci věnovali jízdu v roce 2012 památce Kena Martina z USA, přítele a propagátora myšlenky Pony Expressu v Československu. Čest jeho památce. *(Ze Suchdolu n.O. bylo letos koňskou poštou (poštou v sedle) odesláno směrem na Slovensko cca 485 pohlednic a směrem do Polska cca 290 pohlednic. Byly odeslány i 3 zdravice od starosty městyse Suchdol nad Odrou pro primátora Košic, Bratislavy a Poznaně.)*

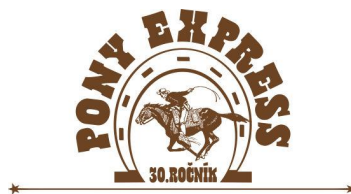
2013 29.ročník

Slovenská část PE vydala za spoluúčasti Slovenské pošty Celinovou pohlednici s jezdcem a známkou Pony Expressu

2014 30.ročník

Cíl ze všech směrů „hvězdicovitá jízda“ s cílen v Post Office Suchdole nad Odrou

A přátelé, toto vše je možné, neboť: „Každý ten jezdec musí být v sedle doma, s koněm dojet projet i když hoří Arizona“!!!!!!

BEAVER - RENDEZVOUS 2014

Na letošní obligátní Rendezvous WI-CZ Corralů jsme vyrazili s manželkou už v pátek ráno. Jel jsem bez koně, jelikož jsem byl nominován jako hlavní rozhodčí sobotního dostihu na čtvrt míle. V Praze jsme nabrali ještě Jardu Kadlece a Kovboje a tak auto bylo plné nejen nás, ale i našich bágů. Jeli jsme přes Východní Čechy, abychom se vyhnuli problematické D1 a tak se cesta trochu natáhla. Přesto na silnici nad Strážkem jsem byli asi jako páté auto. Zajímalo nás proto, kolik kamarádů a účastníků se v Beaveru letos sejde.

Soví atrakce

Hned na cestě od silnice nám oči přitáhla střecha nového srubu, která vyčnívala v dáli a při příchodu k traperskému fortu jsem uviděli spaleniště po Červotočově boudě na hradbách, kde zela jen černá vyhořelá díra. Ten nový objekt, čnějící nad Beaverem, se ukázal jako je jeho nový srub. Mně osobně se stavba zdá jako

příliš nápadná dominanta, která je viditelná z celého městečka a přebíjí i místní kostel.

Blbnutí na seně ☺

Po příchodu jsme si hned vyměnili koruny za doláče a šli se občerstvit do místního baru. Panáka a pivo jsme fakt po dlouhé cestě potřebovali. Po nezbytném zvýšení hladiny alkoholu v krvi jsem se odebrali k Roštíkově na jeho skvělé speciality na grilu. Roštík opět nezklamal. Odpoledne se městečko začalo pozvolna plnit, ale postupný příliv osadníků byl menší než v předchozích letech. Patrné to bylo jak v místních občerstvovnách, tak i při procházce kolem městečka. Tradičních stanů bylo méně, i v lese těch moderních. V městečku jsou ale patrné opravy domovního fondu, které potěšily. Čekali jsme, jak to bude vypadat v sobotu ráno a trávili páteční večer ve společnosti starých známých, kterých ale bylo méně, než jiné roky.

Sobotní ráno se probudilo v Beaveru zalitým sluncem a snídaně na terase hotelu byla milá a příjemná. Jarda Kadlec jako tradičně spal ve svém křesle před šerifovnou a pěkně si asi zalomil krk.

Jarda K. ležící a spící

Po snídani se rozjely tradiční soutěže. Červotoč sehnal celou řadu zlatokopů na rýžování zlata a před General storem se

rozběhly dovednostní soutěže v lukostřelbě a házení nožem a tomahawkem. V lukostřelbě excelovala Alena Adamíková alias Alík, i několik dalších střelců ukázalo, že luk může být nebezpečná zbraň. Snažily se i děti. Je třeba říci, že právě děti si Rendezvous, ostatně jako tradičně, užívají nejvíce. Letos k tomu přispěla i Johanka Moutelíková - Spáčilová, která přivezla mladou sovu a pro děti to byla velká atrakce. Užívaly si i na seně, jako kdysi my v jejich věku.

*Závod na 1/4 majle BC- Mirek Fencel
a Benny Boy - vítěz dostihu*

Sobotní pozdní odpoledne bylo tradičně vyhrazeno dostihu na 1/4 míle. Kvůli horku se začínalo trochu později, ale na atraktivitě dostihu to neubralo. Sjelo se osm soutěžících s koňmi a bylo se na co koukat. Trať dostihu jsme vybrali na louce za obilným polem nad Beaverem. Byla tvrdá, široká a přes 600 metrů dlouhá. Profil byl mírně do kopce a koně tak mohli jít opravdu do "plných" a přitom to bylo pro koně i jezdce bezpečné. Jelo se v rozjíždkách po čtyřech koních a do finále postupovali oba vítězové. Koně tak nebyli v horku zbytečně přetěžováni. Do finále postoupil Mirek Fencel a Johana Moutelíková. Ve finále byl rychlejší Mirek Fencel a celkově již potřetí za sebou zvítězil. Mladá Johanka běžel též skvěle.

Sobotní večer byl ve znamení společné zábavy a vyhlášení výsledků jednotlivých soutěží. Večer byl ale poněkud smutný. Účastníků se shromáždilo méně a nedorazila ani kapela z minulých let, když kapelník kvůli narození potomka prý nemohl přijet. Zábavu převzali sami osadníci. Pár nástrojů se našlo a tak to vlastně nakonec docela dopadlo.

Lukostřelba

Je mi líto, že členů WI-CZ postupně na této společné akci ubývá. Chyběla řada známých tváří a neumím odpovědět na otázku, proč tomu tak je. Že by nějaká blbá nálada? Také mě zarazilo, že se tam objevila rodinka, která zrovna nebyla oblečena, jak je v Beaveru zvykem.

Tom Sychra

General Store Beaver City

Rýžování zlata

(foto autor, foto dostih Jirka Vlče Martínek)

Staré Americké recepty – hlavně na Vánoce a na New Year.

Bramborový salát z doby války Severu proti Jihu:

Příprava:

1.kg brambor (lepší jsou načervenalé), tři vejce uvařená natvrdo, (jemně nasekaná), dvě lžíce vinného, nebo bylinkového octa, 1 lžíce salátového oleje, šálek ne kostky nakrájeného celeru, nebo celerové natě a nezapomeň na cibulovou kyselou zálivku.

Postup:

Vydrhni brambory, ale neloupej. Pak je vař v osolené vodě pod pokličkou, po uvaření nech vychladit. Potom brambory oloupej a nakrájej asi na centimetrové kostky, smíchej s ostatními surovinami a nech alespoň dvě hodiny uležet. Nakonec všechno přelij zálivkou a mísu salátu ozdob nejlépe sekanými olivami, které můžeš i přidat do salátu.

Recepty podle člena náčelnické rady

kmene Cherokee – Sicsika Boy

(1.libra (pound) je 0,45 kg a to je 453,59237 g)

Studená vánočka Amerických indiánů.

1/2 libry ořechovce (pecans – podobný vlašskému ořechu), 1/2 libry na polovinu nakrájených vlašských ořechů, nakrájená 1. libra vlhkých odřezků z kokosových ořechů 1 libra hrozinek 1. libra vanilky 1 obvyklé oslazené kondenzované mléko.

Musíte dobře spojit suché přísady. Vlijte oslazené kondenzované mléko a vše musíte prohníst rukama tak, že suché přísady budou skrz na skrz vláčné, až se vytvoří na dně pánve pěna. Nechte chladit po 2 dny. Moji Čerokéští předkové přidávali také lískové ořechy, datle a husté kozí mléko, pak zabalený koláč ve vodotěsných listech převázali vinou révou a umístili v chladném tekoucím proudu potoka po několik dnů. Tento pokrm je lahodný a dá se snadno připravit.

Recept kmene Cherokee - zelný salát Jicama.

3 proužky slaniny
1 kus hlávky salátu, loupané a drcené
1 / 2 hrnku nastrohané mrkve
1 celer na tenké plátky
1 / 2 šálku smetany ke šlehání
1 / 3 šálku cukru
2 1 / 2 lžíce jablečného octa
sůl a mletý černý pepř podle chuti
1 čajová lžička papriky

Postup:

Upečte slaninu do křupava v troubě nebo v horní části kamen. Zatímco se slanina peče, ve velké míse smíchejte salát **jicama**, mrkev a celer. Když je slanina hotova, nechte ji vychladnout. V malé misce pak smíchejte smetanu, cukr, ocet a sůl a pepř. Míchejte, dokud se cukr nerozpustí. Potom vše vložte se slaninou do zeleninové směsi. Dobře promíchejte.

Přilijte smetanovou a cukrovou směs do slaninové směsi jicama . Posypte paprikou. Dobře smíchejte. Zabalte a ponechte v chladu, dokud vám nebude salát připraven posloužit.

Z Amerického originálu – Frank Nykel.

KALENDÁŘ AKCI WI-CZ A JEHO CORRALŮ

**Změna programu
vyhrazena!!!**

Rok 2014!

AKCE WI-CZ:

Kontakt – info:
President WI-CZ: Milan Mach
Hábova 1519/24, 155 00 Praha 5, Tel.:
mobil 606459153,
e-mail: wi@westerners.cz,
<http://www.westerners.cz>

únor 2015
**Shromáždění vyslanců WI-CZ
& Cowpackův Country &
Western bál.**
Sokolovna - Strančice
Termín bude upřesněn!

1. – 2. srpna 2015
**Rendezvous WI-CZ
(WCC & Rada WI-CZ)**
Beaver City – Strážek
Tradiční setkání westerners!
Termín a místo budou
upřesněny!

AKCE RODEO CORRALU: Termíny rodei 2014

Kontakt – info:
Sheriff Martina Hampejsová,
tel.: 723416254, mail:
martina.hampejsova@email.cz
Nebo též
Jan Veselý zástupce jezdců Rodea
Corralu
Web: www.ceskerodeo.cz

- 20.09.2014 Hoslovice**
- FINÁLE MISTROVSTVÍ ČR V RODEU
 - FINÁLE O POHÁR WI-CZ V RYCHLOSTNÍCH DISCIPLÍNÁCH
 - SERIÁL O JUNIORSKÝ POHÁR DYKA KRCHOVA

*Skladba disciplín na daná
rodea bude upřesněna
v propozicích.*

**Během sezony změna
termínu vyhrazena!!!**

AKCE TRAPPERS' CORRALU:

Info – kontakt:
Sheriff Eva Veselá,
Žloutkovice 60, 267 05 pošta Nižbor
Tel.: 777 583 864,
e-mail: trappers@westerners.cz

26. – 28. září 2014
**Setkání Living History spolků
na Curie Vítkov – Wotanburk
(LH, TC)**
Tradiční sraz vyznavačů LH na
téma výchova dětí a vzdělávání.

1. listopadu 2014
Valná hromada TC
Beaver City – Strážek.

podzim 2014 (termín a místo bude
upřesněno)
**Setkání westernových
městeček.**

BULLET CORRAL

AKCE BULLET CORRALU:

Kontakt – info:
Miroslav Oupor,
Jana Štursy 31,
České Budějovice, 370 10,
tel: 603 443 830,

e-mail: moupor@quick.cz

11. 10. 2014

**Majklův memoriál
(BC + CACWA)
střelnice Velvary**

Westernové klání ve střelbě z perkusních a křesadlových zbraní
Kontakt: Pavel Bombajs Válek
Radimovická 1417/10
Praha 4 149 00 tel.: 603 443 464 e-mail: bombajs@cacwa.cz

6. 12. 2014

**Střelba na krocana
(BC + ASK Stará Boleslav 8
Iowa Cavalry)
střelnice Stará Boleslav**

Tradiční střelby z perkusních, křesadlových a nábojových zbraní do roku 1899 Nutno si vyžádat propozice u pořadatele
Kontakt: Miroslav Oupor Jana Štursy 31
České Budějovice 370 10 tel.: 603 443 830
e-mail: moupor@quick.cz

**Další akce zveřejníme po dodání
potřebných informací a budeme
dále kalendář rozšiřovat.**

AKCE

WESTERN CITY CORRALU:

Kontakt:

Western City Corral WI-CZ o. s.
Alena „Alík“ Adamíková (Sheriff Corral) Tel.: +420 604 672 642
e-mail :

western.city@westerners.cz ,
<http://wcc.westerners.cz/>

Westernové městečko Beaver City,
č. p. 234, 592 53 Strážek,
Czech Republic
www.general-store.cz

Na všech akcích pořádaných v

Beaver City je požadován dobový oděv

z let 1850 až 1890 s výjimkou členů WI-CZ o. s., u kterých je samozřejmostí dobové oblečení dle jejich zaměření. Nerušte nám prosím pobyt v Beaver City pohybem osob nevhodně oblečených!

Děkujeme

Western City Corral WI-CZ o. s.

26. až 28. září

„Pohár Jendy Červotoče“

Zlatokopecká soutěž **pouze na tradičních** pávních

Mnoho zlatokopeckých disciplín a krásných cen

10. až 12. října

Výroba vzduchem létajících předmětů

Podzimní oblohou budou proplouvat Vámi vlastnoručně vyrobené předměty

1. listopadu

Halloween v Beaver City

Jedině strašidelný převlek tě ochrání v předvečer svátku všech svatých....

29. listopadu

Thanksgiving Day

Slavnostní večerní akce pouze pro členy Western City Corralu a jimi pozvané hosty s osobní pozvánkou
Vybrané delikatesy na stolech po celý večer. Třeba přijdou tentokrát i indiáni

27. až 31. prosince

Pohoda

Společné oslavy vánočních svátků, Silvestra a Nového roku
Prostě relaxace!!!

Kontakt – info: Pony Express
Corral WI-CZ, o.s.
Sídlo: Muzeum Městyse Suchdol nad Odrou
Komenská ulice 230,

74201 Suchdol nad Odrou;
Sheriff: Michalička Václav,
Leoše Janáčka 1011,
410 02 Lovosice
Tel.: +420 721 467 404
E-mail: mvaclav@seznam.cz
E-mail:
pony.express@westerners.cz

**30. VÝROČNÍ JÍZDA
ČESKOSLOVENSKÉHO PONY
EXPRESSU**

**z Polska, ze Slovenska a
z Holandska přes Německo
do Česka ukončena dne
16. 8. 2014 v Suchdole nad Odrou
velkou oslavou!**

RADA WESTERNERS INTERNATIONAL CZ Z. S.

Sídlo: Hábova 1519/24, 155 00 Praha 5.

IČ: 000501379, Bankovní kontakt Poštovní spořitelna Praha, č. ú.: 151486749/0300

President WI-CZ: Milan Mach

Hábova 1519/24, 155 00 Praha 5, Tel.: mobil 606459153, e-mail: wi@westerners.cz, <http://www.westerners.cz>

Vicepresident WI-CZ: Eva Veselá (sheriff Trappers' Corral)

Žloutkovice 60, 267 05 pošta Nižbor, Tel.: mobil: 777 583 864, e-mail: vicepresident@westerners.cz

Secretary WI-CZ: do odvolání náplní této funkce je pověřen President WI-CZ!

Strážce pokladu WI-CZ (Hospodář): Martina Hampejsová

Čestice 181, PSČ 387 19, Tel.: mobil 723 416 254, e-mail: martina.hampejsova@email.cz

Sheriff Pony Expressu: Václav Michalička, <http://xpc.westerners.cz>

Leoše Janáčka 1011, 410 02 Lovosice, Tel.: mobil 721 467 404, e-mail: pony.express@westerners.cz,

Sheriff Trappers' Corralu: Eva Veselá, <http://tc.westerners.cz>

Žloutkovice 60, 267 05 pošta Nižbor, Tel.: mobil: 777 583 864, e-mail: trappers@westerners.cz

Sheriff Western City Corralu: Alena (Alík) Adamíková, <http://wcc.westerners.cz>

Beaver City č. p. 234, 592 53 Strážek, Tel.: mobil 604672642, e-mail: western.city@westerners.cz,

Sheriff Rodeo Corralu: Marina Hampejsová, <http://rc.westerners.cz>

Tel.: mobil: 723 416 254, Sídlo RC: Čestice 181, PSČ 387 19, e-mail: sheriff@ceskerodeo.cz,

Sheriff Bullet Corralu: Miroslav „Hurikán“ Oupor, <http://bc.westerners.cz>

Jana Štursy 31, 370 10 České Budějovice, Tel.: mobil 603 443 830, e-mail: bullet@westerners.cz

Hlavní Webmaster WI-CZ: Vladimír Morčínko; Tel.: mobil: 775 609 672; e-mail: hw@westerners.cz

Předseda odborné střelecké komise WI-CZ: stávající sheriff Bullet Corralu.

Šéfredaktor Prerie Expressu: Josef „Joe“ Moravec, Nad stanicí 18, 162 00 Praha 616,

Tel.: mobil: 606 366 529, e-mail: moravec.vn@gmail.com

Revizní komise WI-CZ:

Předseda - Michal Struk; Tel.: mobil: 607 759 207; strukmichal@seznam.cz; rev.kom@westerners.cz

Členové RK: Lubomír "Luki" Lukeš; Tel.: mobil: 606 910 151; e-mail: luki@ibox.cz ;

Jan Veselý; Tel.: mobil: 728 175 263, e-mail: jan.april2@seznam.cz

Nejstarší western shop v ČR!

Týnská 2, 110 00 Praha 1 - Staré Město

e-mail: pinto@mbox.cz

Tel.: 224 810 634, fax: 238 843 142

Sleva pro členy WI-CZ!

Nový E-shop pro Vaše Hobby

WWW.GENERAL-STORE.CZ

E-mail: shop@general-store.cz

Tel. mobil: 604 672 642, 607 918 066

Přímý prodej pouze o víkendech:

Beaver City – westernové městečko

592 53 Strážek, ev.č. 024

Sleva pro Členy WI-CZ!

Úplný kalendář akcí na celý rok najdete na webu!

Navštivte **NOVÉ**
webové stránky WI-CZ

www.westerners.cz

Uzávěrka příštího čísla

15. listopad 2014

Vyjde do 15. prosince 2014

Uzávěrka následného čísla: 15. 2. 2015,
vyjde do 15. 3. 2015

Informační čtvrtletník

Členská publikace zdarma!

Vydává Westerners International - CZ z. s.

Šéfredaktor: Josef „Joe“ Moravec

Nad stanicí 18

162 00 Praha 616

Telefon:

Moravec 606 366 529

E-mail: moravec.vn@gmail.com

